

mitku obhájcovu, že stíhání obžalovaného pro tento čin je vyloučeno dle §u 263 tr. ř., soud uznal obžalovaného vinným podvodem spáchaným na Robertu G-ovi. Právem vytýká stížnost tomuto výroku, že je zmatečným dle §u 281 čís. 9 b) tr. ř., ježto jsou tu okolnosti, jimiž stíhání bylo vyloučeno. K odůvodnění svého opačného názoru uvádí první soud, že svědek Otto G. tehdy činu blíže nepopsal, že tedy bližší okolnosti zjištěny nebyly, které by mohly dáti podnět k důvodnému trestnému stíhání, jak to prý vyžaduje § 263 tr. ř. Avšak názor ten nelze schváliti. »Obviňování z nového skutku« může se po rozumu §u 263 tr. ř. státi způsobem jakýmkoli, buďsi, že sám obžalovaný se k němu znal, nebo že ho svědek z něho vinil; formálních podmínek §u 38 tr. ř. se k tomu nevyhledává. Nelze proto pochybovati o tom, že v tom, o čem se svědek Otto G. tehdy zmínil, dlužno shledati »obviňování« z nového trestného činu, totiž podvodu, zvláště když také tehdy obžaloba byla podána pro různé podvody, K. sám dle protokolu o hlavním přelíčení seznal, že se udání svědkovo zakládá na pravdě, a G. tehdy tvrdil, že zpět nedostal ničeho. Opomenul tedy veřejný obžalobce rozšířiti obžalobu, pokud se týče žádati za vyhrazení samostatného stíhání nového skutku, a proto nemohl skutek ten již trestně býti stíhán (§ 263 odstavec druhý tr. z.), leč za podmínek obnovy.

Čís. 1291.

Ke skutkové podstatě přestupku dle §u 431 tr. zák. se po stránce objektivní nevyžaduje, by bylo způsobeno nebezpečí konkrétní. Po stránce subjektivní se vyhledává, by pachatel mohl nebezpečnou povahu svého jednání nahlédnouti.

Při odsouzení pro přestupky dle §§ů 312, 431 a 468 tr. zák. nelze vyřknouti ztrátu práva volebního do obcí.

(Rozh. ze dne 8. října 1923, Kr II 614/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 3. června 1922, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem proti tělesné bezpečnosti dle §u 431 tr. zák., a, ponechav rozsudek prvního soudu netknutým ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupky dle §§ů 468 a 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti tělesné dle §u 431 tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tímto výrokiem souvisejících, jako zmatečný, a vrátil věc nyní příslušnému okresnímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek pouze potud, pokud jím stěžovatel uznán byl vinným přestupkem proti tělesné bezpečnosti dle §u 431 tr. zák. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 5 §u 281 tr. ř. a vycházejíc z právního názoru, že se ke skutkové podstatě přestupku dle §u 431

tr. zák. vyžaduje, by dotyčným jednáním bylo způsobeno konkrétní nebezpečí pro tělesnou neporušenost lidí, zmateční stížnost vytýká, že rozsudek jest, pokud jde o zjištění skutkových okolností, rozhodných pro řešení otázky, zda mohla výstřelem stěžovatelovým býti ohrožena tělesná neporušenost lidí, nejasným, neúplným a že mezi údaji jeho rozhodovacích důvodů o obsahu spisů a mezi spisy samotnými jsou důležité rozpory, načež podrobnými vývody snaží se dovoditi, že se vůbec nedalo očekávat, že by výstřel stěžovatelův mohl někoho ohroziti, že tedy jeho jednání nebylo takové, by z jeho přirozených, pro každého snadno seznatelných následků bylo mohlo vzniknouti nebezpečí pro život, zdraví a tělesnou neporušenost lidí. Zmateční stížnosti nelze po objektivní stránce přiznati oprávnění. Nalézací soud podřadil stěžovatelův čin skutkové podstatě přestupku dle Šu 431 tr. zák. proto, že obžalovaný dle rozsudkového zjištění, střeliv po psu Antonína J-a, namířil proti domu J-ových a že střelil v blízkosti domu, tedy přímo ve vesnici tak, že mohl velice snadno někdo býti poraněn. Takto zjištěné stěžovatelovo jednání zakládá po objektivní stránce skutkovou podstatu přestupku Šu 431 tr. zák., neboť se stanoviska kulposního ohrožování tělesné bezpečnosti lidí, jaké má na zřeteli také ustanovení Šu 431 tr. zák., stačí, že střeleno bylo na místě, kudy chodívají lidé, takže stěžovateli, který dle rozsudkového zjištění střelil v blízkosti domu a přímo ve vesnici, bylo počítati s možností, že do ohroženého obvodu, t. j. do čáry, kterou sledoval výstřel, někdo vstoupí nebo se v ní dokonce, poněvadž střeleno bylo v době večerní, byť za svitu měsíce, někdo, ač stěžovatelem nepozorovaný, již nalézá. K rozeznávání mezi trestními ustanoveními §§ 335 a 337 a Šu 431 tr. zák. na jedné straně a zvláštními předpisy §§ 338 až 399 a §§ 422 až 430 tr. zák. na straně druhé v tom směru, že ona skupina trestních ustanovení předpokládá konkrétní nebezpečí, kdežto při posléz uvedených předpisech stačí nebezpečí abstraktní, není důvodu. Ustanovení Šu 431 tr. zák. zařaděno je do desáté hlavy druhého dílu trestního zákona, nesoucí společný nadpis »O jiných přestupcích, porušujících nebo ohrožujících tělesnou bezpečnost.« Po trestních ustanoveních §§ 422—430 tr. zák., která z největší části nezavdávají nejmenší příčiny k pochybnostem v tom ohledu, že ke skutkovým podstatám, jimi stanoveným, stačí již pouhé nebezpečí abstraktní, ohrožení tělesné bezpečnosti lidí vůbec, následuje § 431 tr. zák., jehož nadpis zní: »Jednání a opomenutí proti tělesné bezpečnosti vůbec« a v jehož úvodě se praví, že se všechny přestupky, jimiž tělesná bezpečnost poškozena býti může, vůbec vypočísti nedají, že je tudíž každé z jednání neb opomenutí, naznačených v §§ 335 až 337 tr. zák. trestati jako přestupek dle Šu 431 tr. zák. také tehdy, nepřivodilo-li žádné skutečné škody. Přichází tedy jako přestupek dle Šu 431 (432, 433) tr. zák. v úvahu každé jednání neb opomenutí, o němž jednající předvídati může, že je způsobilým přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost lidí. Nevyžaduje se, by jednáním nebo opomenutím nebezpečí skutečně přivoděno bylo, stačí naopak jeho způsobilost, nebezpečí přivoditi nebo je zvětšiti. Správnosti tohoto právního hlediska nasvědčují také trestní ustanovení Šu 433 tr. zák., dle

nichž je podle §u 432 tr. zák. přiřazeného bezprostředně k §u 431 tr. zák. trestati řadu jednání neb opomenutí přes to, že se při nich vznik konkrétního nebezpečí, zejména nebezpečí pro život, zdraví nebo tělesnou bezpečnost určitých lidí zřejmě nepředpokládá (otevření dráhy před obdrženým povolením nebo před splněním k tomu předepsaných podmínek, zanedbané postavení neb udržování ohrad, předepsaných k zamezení škod, uzávěr, tabul se zákazy a jiných ochranných prostředků a výstražných znamení a j.). S hlediska zde právě rozvinutého právního názoru stačí tudíž k podřazení stěžovatelova činu skutkové podstatě přestupku dle §u 431 tr. zák. po stránce objektivní již rozsudkové zjištění, že stěžovatel střelil v obci a to v blízkosti domu, přímo ve vesnici, a že zjištění toho čerpaný závěr, dle něhož mohl někdo velice snadno býti poraněn. Tento právní názor vysloven rovněž v rozhodnutí nejvyššího soudu z 9. června 1921, Kr II 301/20, uveřejněném v úřední sbírce pod čís. 475.

Ve směru subjektivním vyhledává se ke skutkové podstatě přestupku dle §u 431 tr. zák., by pachatel mohl nebezpečnou povahu svého jednání nahlédnouti. Touto subjektivní stránkou uvedeného trestného činu se však rozsudek vůbec nezabýval, žádného zjištění v tomto směru neučinil a jest proto zmateční stížnost, pokud proti rozsudkovému výroku ve směru subjektivním uplatňuje číselně zmatek dle čís. 5, ve skutečnosti však dle čís. 9 a) §u 281 tr. ř., odůvodněna.

Ohledně výroku o ztrátě práva volebního, jenž se jakožto výrok související s výrokem o trestu rovněž zrušuje, se podotýká toto: Trestné činy, z nichž jest obžalovaný viněn, byly spáchány dne 6. prosince 1919 a přichází tudíž při posuzování otázky ztráty práva volebního v úvahu ustanovení čís. 4 §u 3, zákona ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a n., a nikoli zák. ze dne 18. března 1920 čís. 163 sb. z. a n., jak mylně má za to první soud. Tu pak dlužno uvážiti, že přestupky dle §§ 312, 431 a 468 tr. zák. nejsou takovými činy trestnými, pro něž by v případě odsouzení byla podle ustanovení v době, kdy zákon ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. z. a n. nabyt účinnosti, — dle §u 76 dnem vyhlášky, t. j. dnem 18. února 1919 — nastala ztráta práva volebního do obcí, a nebyla ztráta práva toho ani pozdějšími zákony na uvedené činy trestné rozšířena. (Viz výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 30. května 1919 čís. 10732, uveřejněný pod čís. 16 Věstníku min. spravedlnosti.) Přes to, že nalézací soud zabýval se vhodně řešením otázky, zda činy obžalovaného byly spáchány z pohnutky nízké a nečestné, což jest podle §u 2 (1) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. důležitó pro posouzení přípustnosti podmíněného odsouzení při případném budoucím odsouzení obžalovaného, nelze přece z pohnutky nízké a nečestné ničeho vyvozovati v tomto případě pro ztrátu práva volebního, jelikož při odsouzení pro přestupky dle §§ 312, 431 a 468 tr. zák. nemůže podle platného práva vůbec nastati ztráta práva volebního.

Čís. 1292.

Ideální souběh zločinu veřejného násilí dle §u 81 tr. zák. se zločinem vraždy.

(Rozh. ze dne 8. října 1923, Kr II 415/23.)